

(המשך מעמוד 61)

וכבר קבעו, כי הפסטיבל עלה על כל הציפיות.

איטלקית

בלבד

ראכון, כבר ביום הפתיחה היו ברמקום כ-500 עיתונאים מקומיים ועוד כמאה עיתונאים אורחים, ומיספרם עלה במהירות במשך הימים הראשונים והגיע לקרוב לאלף. וכל התקרים שבאו בזה אחר זה, תקרים שהיו מעוררים סערות ועם אימות בקאן או בכרלין, התקבלו בחיך סלחני ומבין.

שעות הקרנה הוחלפו ללא הודעה מוקדמת, הודעות על הצגות ועל מסיבות עיתונאים נמסרו באיחור, לעתים אפילו של יום שלם, כאשר ההצגה או המסיבה חלפו מזמן. מסיבות העיתונאים התנהלו באיטלקית בלבד משום שלא היתה מערכת תרגום סימולטנית, סרטים הוצגו בשפה המקורית ובלי תרגום, או

במאי קרדו ליצאני שמאלני במימסד

תרגום איטלקית בלבד (ולעתים לצרפתית בלבד), ומי שאינו שולט בכמה שפות על בוויין, מצא עצמו לא פעם במצב מביך, איכות העיתקים שהוקרנו בפסטיבל היתה רחוקה מלהיות מושלמת, כאילו הושאלו ברבע האחרון מאיזה בית קולי-נוע, ולא פלא שפיטר בוגדאנוביץ', שראה את סרטו טיינט ג'ק בפסטיבל, תמה לאן נעלמה דקה וחצי מתוכו.

וכמובן, מעל ומעבר לכל, מבחר הרסטים, על הנייר, הם עשו רושם לא רע לגמרי, אולם לא רק על הנייר.

הרשימה המכובדת של במאי השמאל הפעלתניים, חבריו לדרך הפוליטית של ליצאני במשך הרבה מאד שנים, נמצאים במשבר. מבקר הקולנוע הצרפתי מישל סימן, המרבה לכתוב בשבועון 'לאנסטרס', טען בצחוק ש"השמאל החליט להשכיב את כל גיבוריו במיטה", הגדרה שאינה רחוקה מן האמת. האחים טוויאני, שהיו לפני תריסר שנים סמל להתקוממות נגד המימסד והמהפכות הצורנית האדיאלוגית, מטפלים בפשיטת רגל של משכילי השמאל בסרטם החדש האחרון, גיבורם מניח לעצמו למות מנשיכות כלב חולה כלבת. פלורסטאנו וצ'יני, מאבירי השמאל הלוחם, מציג גיבור הסובל ממיחוסים בלתי פוסקים ומבלה את מרבית זמנו במיטה.

קוסטאגברס הניח לכל המאבקים הפוליטיים שלו, בסרט החדש נוגה אשה, המדבר על גבר ואשה (איוו מונטאן ורוי מי שניידר), השבורים עקב טרגדיות אישיות. פאלו פיטראנגלי, בנו של במאי בשם אנטוניו פיטראנגלי, שהיה מעוררו של ויסקונטי אחרי מלחמת העולם השנייה, מתחיל את סרטו ימים של שירים בהתאבדות של זמר מחאה מן השמאל, אותו הוא מגלם בעצמו, וממייס את הסרט במעשה רצח משולש, שקורבנותיו הם שלושה צעירים המסרבים ליצור קשר עם הדור הקודם, מרדכי '68 המרגישים עצמם מיותרים וחסרי תכלית, ב-1979.

וגם אם אינם שוכבים במיטה, כי דברי מישל סימן, ניראם גיבורי הרשמאל, של ימים עברו, עוסקים היום כל כך בבעיות הפרטיות האישיות שלהם,

במאית סרטי אי-שחקן מאוריציו ניקטי בכבר סן-מרקו בוונציה קומדיה מטורפת שהפכה לתגלית הפסטיבל

טית, עמדו נכלמים ונרגזים, כאשר ברמקום אחת בלבנה, נפגשת גיל קלייבורג עם איטלקי נוהג ב.מ.וו. המזהיר אותה מן הרגע הראשון שהוא אינו יכול להסיים אתה (זאת לפני שהוציאה הגה מן הפה) משום שהוא קומוניסט והיא אמריקאית, וממשיך לספר בהתלהבות רבה איך דג פעם דגים עם פידל קאסטרו.

המקום היחיד שבו נדמה כאילו היקולנוע אינו סובל ממחלות אנושות, הוא עדיין ארצות-הברית. הסרטים שייצגו את אמריקה, כמו טיינט ג'ק או הבריחה מ'אלקטרו, הראו, ללא ספק, שלפחות במה שנוגע לטיפול יסודי בעלילה, קשה להתייחס עם הוליווד. אמנם, פיטר בוגדאנוביץ' נעזר, כדרכו, בטיינט ג'ק, במרכיבים ורמזים מכל המקומות שיכול היה להעלות על הדעת, אודות חיי זרים בדרום מזרח-אסיה, מיוזף קונראד ועד גרהם גריין, ויצר דמות של אמריקאי בניכר שיזכיר ודאי לרבים את בוגארט בתפקידים נוסח קאזאבלנקה. גם עם המקור מוצלח יותר, בכל אחד מן המקרים, זה ללא ספק סרטו הטוב ביותר של בוגדאנוביץ' מזה זמן רב, אשר לבריחה מ'אלקטרו, שילוב של דון סיגל וקלינט איסטווד אינו יכול לאכזב, והסרט מתקן וחרף, גם אם סיגל עצמו עשה בעבר סרט מרשים הרבה יותר על בתי-סוהר, מרד בגוש 11.

אפשר היה לקוות למיבחר מוצלח יותר של סרטים אבל בוונציה אין סכנה של חוסר מעש, גם אם הסרטים אינם מרתקים. אפשר לבקר בתערוכת-צילום, אולי הגדולה ביותר שאורגנה אי-פעם, והמרכזת את כל מה שאפשר בשטח הזה מאז קם לתחייה. אפשר היה לצפות בתחרות גונדולות היסטוריות, האירוע השנתי המרכזי של העיר, כשהתושבים מצוטפים לאורך התעלות ומעודדים בקולות ובצעקות את החותרים בכלי-שייט שגורמים כמו גונדולות בריבוע, או משהו ששרד מימי הויקינגים ונצבע לצורך תחרות על-ידי התפאורנים של פליני. אפשר היה לטייל בחוצות סן-מרקו ולפגוש את ארתור רובינשטיין בן 94-לוגם קפה, אפשר היה להיכנס לסימפוניון על הקולנוע בשנות השמונים ולראות את אנטוניוני ורווי מתוחכמים עם לוזי ובוגדאנוביץ' וסקורסוזו.

אצל כולם שרר אותה אווירה, כדברי ליצאני: "השנה הרצנו את הפסטיבל". בשנה הבאה, יהיה המיבחן, הניחוש של בעלי הדיעה הוא, שההרצה הצליחה. ברמקום הבאה יחזרו לוונציה, משום שיש כאן מסורת, משום שאיטליה היא שוק חשוב לסרטים, ובעיקר משום ש"כולנו אוהבים להיות בוונציה". כפי שהגדיר זאת אחד מאנשי התעשייה האמריקאית.

פרנקו נרו וזרה נרדי, בדרמה בורגנית הבת נפתח את אבא

לגדל את בנה לאחר מות בעלה, והבעיות הנוצרות על ידי ההתנגשות שבין הקאריירה שלה מצד אחד, תשומת-הלב שדורשה הורה, בגיל 15, מצד שני, והזווירה הזר, לשניהם, אמריקאים המוצאים את עצמם מבודדים יחסית, בהיותם באיטליה. לחובבי הקולנוע הטהור, הסרט יכול להיות חגיגה, עם הנושא המלודרמטי המשתלב להפליא בקטעי אופרות מלודרמטיות של ורדי, עם גיל קלייבורג, הצ'ריכה להגיש גירסה שונה של אשה לא נשואה ועם נופי פארמה החזורים ותופי-סיים מקום מרכזי אצל ברטולוצ'י (ש' נולד שם).

אבל כל חבריו לדרך של ברנרדו ה' נמרץ, שראו ב-1900 את ההתגשמות העי' לאית של אופרה קולנועית סוציאליסטי'

במיוחד בתסביכי אדיפוס למיניהם, עד ש' לא נותר בידיהם הזמן להתבונן מסביב ולהסיק מסקנות בעלות אופי סוציאלי או חברתי.

הוא קומוניסט

והיא אמריקאית

הדוגמה הבוטה ביותר לכך הוא ברטולוצ'י, אחד ממפילי הפטי טיבל הקודם, שהיווה הפעם את האטרקציה הראשית בפסטיבל הקם לתחייה. ברטולוצ'י עבד כשנה על סרטו החדש הלבנה, והתוצאה היא תיאור משבר מישפחתי, תיאור שחייב הרבה יותר לפרויד מאשר למארקס. במרכז העלילה, זמרת אופרה הצריכה